

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/60/2018
Identifikačné číslo spisu: 5017200417
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5017200417.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: F. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX Q. XXX, adresa na doručovanie: XXX XX Q., proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, so sídlom Špitálska 8, 812 67 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. 2017/158776/15996/SSZOSK zo dňa 18.09.2017, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 24Sa/36/2017-35 zo dňa 26. februára 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 24Sa/36/2017-35 zo dňa 26. februára 2018 o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) právoplatným rozsudkom č. k. 24Sa/36/2017-35 zo dňa 26. februára 2018 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2017/158776/15996/SSZOSK zo dňa 18.09.2017 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“), ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Čadca č. CA1/OSO/ZAM/2017/6322 zo dňa 24.04.2017, žiadajúc správny súd, aby rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd žalobcovi a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2.1. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd z predloženého administratívneho spisu zistil, že prvostupňový správny orgán - Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Čadca rozhodnutím č. CA1/OSO/ZAM/2017/6322 zo dňa 24.04.2017 rozhodol tak, že v zmysle § 36 ods. 2 písm. b), ods. 3, ods. 5 písm. a) zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o službách zamestnanosti) vyradil žalobcu z

evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 20.03.2017. V odôvodnení uviedol, že účastník konania dňa 20.03.2017 odmietol ponuku vhodného zamestnania sprostredkovaného úradom bez vážnych dôvodov. Ponuku vhodného zamestnania si účastník konania osobne prevzal dňa 15.03.2017 na pracovnú pozíciu železiar v stavebníctve u zamestnávateľa OB-BELSTAV, s.r.o., 023 52 Olešná 500. Dňa 20.03.2017 sa účastník konania osobne dostavil na úrad s potvrdenou ponukou vhodného zamestnania zo dňa 20.03.2017, kde v časti „vyjadrenie uchádzača o zamestnanie“ písomne vyjadril: „Odmietam“ a v zápisnici o ústnom jednaní spísanej na úrade dňa 20.03.2017 vo veci odmietnutia vhodného zamestnania účastník konania ďalej uviedol: „Odmietol som kvôli tomu, že som sa od neho nedozvedel nijaké konkrétne údaje. Pýtal som sa ho konkrétne, na nič mi neodpovedal. Koľko na hodinu a pod.“ Z ponuky vhodného zamestnania mal úrad ďalej zistené, že zamestnávateľ súhlasil s prijatím účastníka konania odo dňa 01.04.2017. Uviedol, že účastník konania dostal všetky potrebné informácie, odmietol však prácu s odôvodnením, že prácu má a informácie nepotrebuje. Uvedené zamestnávateľ potvrdil úradu aj v správe zo dňa 20.03.2017. Dňa 12.04.2017 úrad obdržal písomné stanovisko účastníka konania, v ktorom opätovne uvádza, že zamestnávateľ mu odmietol poskytnúť potrebné informácie. Účastník konania úradu iné vážne dôvody odmietnutia ponuky vhodného zamestnania sprostredkovaného úradu, ktoré by boli v zmysle § 36 ods. 4 písm. a) až písm. e) zákona o službách zamestnanosti považované za vážne neuviedol, ani iným spôsobom nepreukázal. Dôvody účastníka konania uvádzané v písomnom stanovisku nemôže úrad posudzovať ako iné dôvody odmietnutia ponuky vhodného zamestnania sprostredkovaného úradom, ktorých vážnosť posudzuje úrad v zmysle § 36 ods. 4 písm. f) zákona o službách zamestnanosti, nakoľko úrad nemá oprávnenie vstupovať a posudzovať priebeh, spôsob a obsah vstupného pohovoru, ako aj vzájomnej komunikácie medzi zamestnávateľom a účastníkom konania v zmysle zákona č. 311/2011 Z. z. Zákonníka práce. Proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu č. CA1/OSO/ZAM/2017/6322 zo dňa 24.04.2017 žalobca podal odvolanie, na základe ktorého rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 2017/158776/15996/SSZOSK zo dňa 18.09.2017 tak, že odvolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplynulo, že prvostupňový správny orgán správne posúdil právnu a skutkovú stránku veci a jeho rozhodnutie bolo vydané v súlade s ust. § 36 ods. 2 písm. b), ods. 5 písm. a) zákona o službách zamestnanosti. Žalovaný ako odvolací orgán prvostupňové správne rozhodnutie považoval za vecne správne a v súlade so zákonom. Odvolacie námietky účastníka konania nepovažoval za odôvodnené.

2.2 Z obsahu administratívneho spisu správny súd mal ďalej preukázané, že žalobca bol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie na základe jeho žiadosti zo dňa 04.07.2016, odo dňa 01.07.2016, o čom ho prvostupňový správny orgán vyrozumel listom zo dňa 07.07.2016 v zmysle § 13 ods. 1 písm. f) zákona o službách zamestnanosti. Listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v administratívnom spise mal správny súd preukázané, že žalobca dňa 20.03.2017 odmietol ponuku vhodného zamestnania sprostredkovaného Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Čadca u zamestnávateľa OB-BELSTAV, s.r.o., 023 52 Olešná 500, 023 52 Olešná pri Čadci, bez preukázania vážnych dôvodov vyplývajúcich z ust. § 36 ods. 4 zákona o službách zamestnanosti, keď zamestnávateľ firma OB-BELSTAV, s.r.o., Olešná súhlasil s prijatím žalobcu odo dňa 01.04.2017, ktorý potvrdil, že žalobca dostal všetky potrebné informácie, odmietol však prácu s odôvodnením, že prácu má a informácie nepotrebuje. Z listinných dôkazov mal správny súd ďalej preukázané, že to bol práve žalobca, ktorý nedospel k uzatvoreniu pracovného pomeru a dohode o dni nástupu do práce 01.04.2017, hoci mu bol ponúknutý, tento neakceptoval, neakceptoval bez uvedenia dôvodu ani ponúkané zamestnanie, len s vyjadrením „odmietam“, bez uvedenia čo i len jediného dôvodu, pre ktorý ponúkané zamestnanie odmieta prijať. Tvrdenia žalobcu v replike, že dôvod v čase, keď túto ponuku odmietol prijať, mu pán z firmy OB-BELSTAV, s.r.o. nekázal dopísať do tlačíva, naopak tento sa s ním vôbec nebavil, krajský súd vyhodnotil ako účelové, pretože žalobca predmetné tlačívo mal k dispozícii, prečítal si ho a bolo v jeho záujme riadne ho vyplniť, pretože slúžilo pre ďalšie účely evidencie a sprostredkovanie práce. Ako nedôvodnú krajský súd vyhodnotil aj námietku žalobcu v súvislosti s ust. § 41 Zákonníka práce. Krajský súd uviedol, že práve z dôvodu nesúhlasu žalobcu nedošlo k uzatvoreniu pracovnej zmluvy, preto z neexistujúcej pracovnej zmluvy pre neho nemohli vyplývať žiadne práva a povinnosti, pracovné a mzdové podmienky, za ktorých má prácu vykonávať. Tvrdenie žalobcu, že zamestnávateľ firma OB-BELSTAV, s.r.o. nemá skutočne záujem o poskytnutie práce tak, aby táto jeho ponuka zodpovedala Zákonníku práce, nebolo v danom prípade preukázané a nemá oporu v dôkazoch, ktoré boli vo veci

vykonané. Z elektronickej správy, poskytnutej firmou OB-BELSTAV, s.r.o., Olešná ešte dňa 20.03.2017 o 09:30 hod. vyplynulo, že žalobca ponuku práce hrubým spôsobom odmietol s tým, že on má robotu. V správe je tiež uvedené, že jeho prístup bol absolútne arogantný a vystupoval ako keby bol pod vplyvom alkoholu alebo iných omamných prostriedkov. Zo zápisnice o ústnom jednaní na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Čadca, oddelenie služieb pre občana dňa 20.03.2017 vyplynulo, že žalobca mal len jednu konkrétnu otázku „koľko na hodinu“. Z tlačiva Ponuka vhodného zamestnania zo dňa 15.03.2017, potvrdeného firmou OB-BELSTAV, s.r.o., Olešná vyplýva, že žalobca dňa 20.03.2017 dostal všetky potrebné informácie, odmietol však prácu s odôvodnením, že prácu má a informácie nepotrebuje. Podľa čl. 36 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä právo na odmenu za vykonanú prácu, dostatočnú na to, aby im umožnila dôstojnú životnú úroveň, avšak žalobca v posudzovanom prípade nemal postavenie zamestnanca, nedošlo k vzniku pracovnoprávneho vzťahu ani nebola uzatvorená pracovná zmluva, preto nemohlo dôjsť k porušeniu jeho práv vyplývajúcich z tohto článku Ústavy.

3. Zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu krajský súd preskúmal v intenciách ustanovení zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 5/2004 Z. z. alebo zákon o službách zamestnanosti), citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 36 ods. 2, písm. b/, ods. 3, ods. 4 ods. 5 písm. a/ tohto zákona, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku.

4. Krajský súd konštatoval, že v zmysle § 36 ods. 4 písm. f) zákona o službách zamestnanosti v znení účinnom k 31.12.2017 za vážny dôvod podľa odseku 5 písm. a) až e) a h) sa považujú tiež iné dôvody, ktorých vážnosť posudzuje úrad. Podľa názoru správneho súdu z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že vážnosť iných dôvodov posudzuje úrad a nie žalobca, ktorému takáto kompetencia neprislúcha. Správny súd ďalej uviedol, že žalobca bol už pri podaní žiadosti o zaradenia do evidencie uchádzačov o zamestnanie informovaný a poučený o právach a povinnostiach uchádzača o zamestnanie, vrátane následkov nesplnenia povinností vyplývajúcich zo zákona o službách zamestnanosti, čo potvrdil svojim podpisom dňa 04.07.2016. Bol informovaný o zverejnení dokumentu - Poučenie o právach a povinnostiach uchádzača o zamestnanie, ktorý si podal žiadosť o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie na portáli www.upsvar.sk a výveskách úradu (pracoviska). I keď nemá internet, neznamená to, že nemôže prístup na internet vyhľadávať a využívať na iných verejne dostupných miestach, ako napr. IP zóna na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Čadca, ktorá je verejná a bezplatná, pričom na informačnom portáli istp.sk pod č. 1328963 boli zo strany zamestnávateľa poskytnuté základné informácie k ponúkanému pracovnému miestu železiar v stavebníctve vo firme OB-BELSTAV, s.r.o., Olešná.

5. Krajský súd vyhodnotil žalobné námietky ako nedôvodné a žalobu v plnom rozsahu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietol.

6. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP a contrario. Žalobcovi pre neúspech v konaní náhradu trov konania nepriznal. Rovnako nepriznal náhradu trov ani žalovanému (§ 168 SSP a contrario), pretože neboli dané dôvody výnimočnosti situácie.

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu

7. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca kasačnú sťažnosť. Navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 24Sa/36/2017 zo dňa 26. februára 2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7.1. V dôvodoch kasačnej sťažnosti žalobca namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods.1, písm. g) SSP). Žalobca poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 445 ods. 1 písm. c/ Správneho súdneho poriadku, ktorú citoval a citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 36 ods. 4, písm. f, ods. 5 písm. a/ k zákona č. 5/2004 Z.z., uviedol, že z dikcie

zákonného ustanovenia vyplývajú podmienky, za ktorých môže dôjsť k vyradeniu uchádzača o zamestnanie. Tvrdil, že vo svojom vyjadrení zo dňa 10. 4. 2017 úradu práce jasne zadefinoval, z akého dôvodu nenastúpil do zamestnania, ktoré mu bolo ponúknuté úradom práce, teda v zmysle § 36 zákona č. 5/2004 Z.z. nenastúpil do práce z vážnych dôvodov. Žalobca dôvodil, že keď vážny dôvod nie je zákonne zadefinovaný, vážnym dôvodom musí byť aj to, že zamestnávateľ nemá skutočný záujem o poskytnutie práce tak, aby táto jeho ponuka zodpovedala Zákonníku práce. Namietal, že žalovaný vo svojom rozhodnutí len formálne tvrdil, že žalobca nepreukázal žiadne vážne dôvody upravené v ustanovení § 36 ods. 4 zákona o službách zamestnanosti, pričom toto svoje tvrdenie ničím nezdôvodnil ani nedal vysvetlenie, čo je podľa jeho názoru vážnym dôvodom, s poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 41 ods. 1 Zákonníka práce.

7.2. Žalobca nesúhlasil s právnym posúdením a odôvodnením krajským súdom, keď správny súd uviedol, že podľa § 36 ods. 4 písm. f/ zákona o službách zamestnanosti v znení účinnom k 31. 12. 2017 za vážny dôvod podľa ods. 5 písm. a/ až e/ a h/ sa považujú tiež iné dôvody, ktorých vážnosť posudzuje úrad, teda z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že vážnosť iných dôvodov posudzuje úrad a nie žalobca, ktorému takáto kompetencia neprislúcha.

7.3. Žalobca vytykal žalovanému, ako aj správne mu súdu, že nedali náležitú odpoveď na otázku, čo považujú ako vážny dôvod na odmietnutie zamestnania. Dôvodil, že vážny dôvod, ktorým preukazuje odmietnutie prijatia ponuky práce od potenciálneho zamestnávateľa je aj jeho vyjadrenie, pričom práve z postupu zástupcu tohto zamestnávateľa jednoznačne vyplynulo, že nemal skutočný a riadny záujem ho zamestnať.

7.4. Žalobca vytykal správne mu súdu, že v napadnutom rozsudku jeho žalobné námietky nijak nevyhodnotil, ale iba rozoberal námietky žalovaného. Tiež namietal, že z rozsudku nie je možné vyvodiť, ako dospel správny súd k záveru, že žaloba je nedôvodná, pričom si osvojil tvrdenia žalovaného.

III.

Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti žalobcu

8. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalobcu navrhoval, aby Najvyšší súd SR kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 24Sa/36/2017-35 zo dňa 26. februára 2018 v zmysle § 459 písm. a/ SSP ako neprípustnú uznesením odmietol. Napadnutý rozsudok krajského súdu považoval za vecne správny a zákonný, stotožniac sa so závermi krajského súdu vyjadrenými v odôvodnení napadnutého rozsudku. Žalovaný námietky žalobcu obsiahnuté v kasačnej sťažnosti považoval za nedôvodné.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g) v spojení s § 438 ods. 2 SSP) na základe kasačnej sťažnosti žalobcu preskúmal vec (§ 453 ods. 2 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), a dospel k záveru, že neboli splnené zákonné podmienky pre preskúmanie zákonnosti rozsudku správneho súdu napadnutého kasačnou sťažnosťou žalobcu v merite veci.

10. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 24Sa/36/2017-35 zo dňa 26. februára 2018, ktorým správny súd podľa § 190 SSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného - Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny, č. 2017/158776/15996/SSZOSK zo dňa 18.09.2017, žiadajúc správny súd, aby napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11. Predmetom súdneho preskúmvajúceho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny č. 2017/158776/15996/SSZOSK zo dňa 18.09.2017, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Čadca č. CA1/OSO/ZAM/2017/6322 zo dňa 24.04.2017. Prvostupňový správny orgán uvedeným rozhodnutím v zmysle § 36 ods. 2 písm. b), ods. 3, ods. 5 písm. a) zákona č. 5/2004 Z. z.

vyradil žalobcu z evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 20.03.2017.

12. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverené právomoci a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred (ne)činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi. Správny súd preskúmava, či orgán verejnej správy konal a rozhodol v zmysle zákona, či postupoval v správnom konaní s účastníkmi konania, či sa vysporiadal s ich námietkami a či na základe skutkových zistení na základe logického a rozumného uváženia ustálili správne svoj právny záver. Zákonnosť postupu správny súd skúma na základe rovnakých kritérií ako zákonnosť rozhodnutia.

13. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 2 ods. 1 SSP). Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 SSP). Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy (§ 177 ods. 1 SSP). V sociálnych veciach rozsah správnej žaloby fyzickej osoby a jej dôvody možno zmeniť alebo doplniť až do rozhodnutia správneho súdu. Pri správnej žalobe fyzickej osoby nie je správny súd viazaný žalobnými bodmi (§ 203 ods. 1, 2 SSP).

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva tiež do pozornosti, že správny súd v procese súdneho prieskumu zákonnosti postupu a rozhodnutí orgánu verejnej správy nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutí a postupu správneho orgánu podľa tretej časti prvej a tretej hlavy Správneho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách v sociálnych veciach (§§ 199 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán bol príslušný na konanie a následne, či si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutí, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovali zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutia správneho orgánu boli vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. V súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutí žalovaného správneho orgánu v konaní o sociálnej žalobe, ktorú podala fyzická osoba, správny súd nie je viazaný rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

15. Kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu (§ 438 ods. 1 SSP). Kasačná sťažnosť je prípustná proti každému právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 439 ods. 1 SSP). Kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu oprávnenému subjektu, ak tento zákon neustanovuje inak. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Zmeškanie lehoty uvedenej v odsekoch 1 až 4 nemožno odpustiť (§ 443 ods. 1, 5 SSP). Kasačný súd uznesením odmietne kasačnú sťažnosť ako neprípustnú, ak a) bola podaná oneskorene, b) bola podaná neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému kasačná sťažnosť nie je prípustná, d) neboli splnené podmienky podľa § 449, e) nemá náležitosti ustanovené

týmto zákonom, bol dodržaný postup podľa § 450 ods. 1 a nejde o prípady podľa § 449 ods. 2 písm. b) a c) (§ 459 SSP).

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP), skôr ako mohol pristúpiť k vecnému prejednaniu kasačnej sťažnosti žalobcu bol povinný zistiť, či kasačná sťažnosť bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 SSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 443 ods. 1 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1, 2 a 3 SSP) a obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 445 SSP). Po jej preskúmaní dospel kasačný súd k právnomu záveru, že žalobca podal kasačnú sťažnosť po uplynutí zákonnej lehoty.

17. Zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 443 ods. 1 veta prvá SSP stanoví lehotu na podanie kasačnej sťažnosti tak, že táto musí byť podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu oprávnenému subjektu, ak tento zákon neustanovuje inak. V právnej úprave odseku 5 uvedenej právnej normy súčasne zákonodarca stanoví, že zmeškanie lehoty uvedenej v § 443 ods. 1 až 4 SSP nemožno odpustiť. V právnej úprave ustanovenej v § 459 SSP kasačnému súdu zákonodarca stanoví povinnosť uznesením odmietnuť kasačnú sťažnosť ako neprípustnú, ak nastanú zákonné dôvody ustanovené v tejto právnej norme pod písmenom a/ až e/.

18. Z vyššie citovaných ustanovení Správneho súdneho poriadku vyplýva, že konanie pred správnymi súdmi je v zásade jednoinštančné. Kasačná sťažnosť preto predstavuje osobitný opravný prostriedok majúci povahu mimoriadneho opravného prostriedku, ktorý smeruje voči právoplatnému rozhodnutiu správneho súdu. Kasačná sťažnosť musí byť podaná riadne a včas, oprávneným subjektom, musí smerovať proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná a mať náležitosti ustanovené zákonom, inak ju musí kasačný súd odmietnuť ako neprípustnú.

19. Kasačný súd v danej veci preskúmajúc kasačnú sťažnosť žalobcu zistil, že žalobca podal kasačnú sťažnosť po uplynutí zákonnej lehoty, keď napadnutý rozsudok mu bol doručený do vlastných rúk dňa 6.4.2018 (v pracovný deň - piatok) a kasačnú sťažnosť podal dňa 9.5.2018 osobne na Krajský súd v Žiline.

20. Podľa § 69 ods. 4 SSP lehota určená podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa skončí uplynutím toho dňa, ktorý svojim pomenovaním alebo číselným označením zodpovedá dňu, v ktorom sa stala udalosť určujúca začiatok lehoty. Ak chýba tento deň v poslednom mesiaci lehoty, končí sa lehota uplynutím posledného dňa tohto mesiaca.

21. Vzhľadom k tomu, že žalobcovi v danom prípade začala plynúť lehota na podanie kasačnej sťažnosti dňom 6.4.2018 (dňom doručenia napadnutého rozsudku krajského súdu) v súlade s ust. § 69 ods. 4 SSP mu lehota na podanie kasačnej sťažnosti uplynula dňa 7.5.2018, pretože posledný deň lehoty 6.5.2018 padol na nedeľu, a preto lehota uplynula v prvý nasledujúci pracovný deň t. j. 7.5.2018. Pokiaľ žalobca podal kasačnú sťažnosť dňa 9.5.2019, podal ju po uplynutí zákonnej lehoty jedného mesiaca (§ 443 ods. 1 veta prvá SSP), teda oneskorene. Z uvedených dôvodov kasačný súd rozhodol tak, že podľa § 459 písm. a/ SSP kasačnú sťažnosť žalobcu odmietol ako neprípustnú, pretože bola podaná proti rozhodnutiu správneho súdu oneskorene.

22. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 4 SSP tak, že podľa § 170 písm. a) SSP vyslovil, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov kasačného konania. Účinky, ako aj výsledok konania pri odmietnutí kasačnej sťažnosti je totiž obdobný ako pri odmietnutí žaloby.

23. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.